

του βέβαιον ὅτι ἀθάνατον θὰ ζήσῃ τὸ ὄνομά του, ὅπερ ἡ παράδοσις θὰ μεγαλύνῃ ἀκόμη.
 Ἄλλως τε ὁ Γαριβαλδίνος ὡς ἄνθρωπος δὲν παραβάλλεται πρὸς τὸν Βίσμαρκ· πιθανὸν ὁ Πιλάτος νὰ ἦν ἰκανώτερος διπλωμάτης τοῦ Χριστοῦ.

* * *

Ἄντι νὰ σὰς ἀναγγεῖλω γεγονότα ἐφλυάρησα ἀκρατήτως μέχρι σημείου ἀφ' οὗ μοι εἶναι ἀδύνατον νὰ ἐπανέλθω εἰς ἀρχὴν τινα οὐρανῆποτε.

Ἴνα ἐν μιᾷ μόνον ἀνταποκρίσει ἐξαντλήσω ὅλα τὰ Γαριβαλδινὰ, ὀφείλω νὰ προσθέσω ἔτι τὰ περὶ τῆς μὴ τελεσθείσης, ἀλλὰ τελεσθησομένης ἀποτεφρώσεως τοῦ σώματος— τὰς περὶ τῆς παρασκευαζομένης ἐπίσημου κηδείας— ὅσα εἶδον ἐν Λιθόρνῳ, ἐν Φλωρεντίᾳ, ἐν Γενουῇ... ἐνταῦθα... βλέπω τὸν διευθυντὴν ἀνακραυγάζοντα, ὑπερασπιζόμενον τὰς στήλας τοῦ «Μὴ Χάνεσαι» κατὰ τῆς Γαριβαλδινῆς πλημμύρας, καλοῦντα εἰς βοήθειαν τοὺς συνεργάτας ὧν τὰ ἄρθρα καὶ αἱ στροφαὶ βραχύνονται καὶ ἀποσύρουσι τοὺς πόδας ἵνα κάμωσι τόπον...— Ἔς ἄλλοτε.

Αἰγνησίλος.

ΣΥΝΔΙΑΣΚΕΨΙΣ

Ἄνάθεμά σε, Ἀραμπῆ, Ἀράπη, μούργο, μπόγια, ποῦ νὰς Συνδιάσκεψι μὰς ἐβγαλες ἰστὴ μέση· ἐσὺ μὰς ἀνεστάτωσες μὲ τᾶγριά σου λόγια, κί ὅμως δὲν ἔβρίσκεται κανεὶς νὰ σὲ ἀλυσσοδέσῃ.
 Ἄνάθεμά σε, Ἀραμπῆ, καὶ τρεῖς ἀνάθεμά σε, κρεμάσου, πνίξου, φρένισσε, μὰ ἐπὶ τέλους σκάσε.

ὁ υἱὸς αὐτοῦ καὶ νῦν ὑπουργὸς μετ' ἄλλων περικυκλώσας τὴν τοῦ πατρὸς αὐτοῦ ἀμαξάν ἐκραύγαζε:

- Νὰ παραιτηθῆς, νὰ παραιτηθῆς! Πὲς τοῦ βασιλιᾶ τὸρα ποῦ θὰ πὰς ἀπάνω, ὅτι ἂν δὲν παραιτηθῆτε σήμερα θὰ σὰς σκοτώσωμε ὅλους.
- Ἦσυχία, παιδιὰ, λέγει ὁ Ράλλης, ἡσυχία, καὶ θὰ οἰκονομηθοῦν τὰ πράγματα.
- Δὲν ἔχει ἡσυχία, πατέρα, ἀπαντᾷ ὁ Ράλλης υἱὸς, δὲν ἔχει ἡσυχία, πρὶν πέσετε.
- Ντροπή σου, παιδί μου.
- Ντροπή σου σένα.
- Νὰ παραιτηθῆτε, ἐβόα ὁ λαός.
- Μόλις καὶ μετὰ βίας τέλος κατώρθωσεν ὁ Ράλλης ν' ἀνέλθῃ εἰς τ' ἀνάκτορα, ὑπὸ τὰ ὁποῖα ἤκούοντο βροντώδεις φωναί:
- Κάτω τὸ ὑπουργεῖον.
- Ζήτηω ὁ βασιλεὺς, ἂν πέσῃ τὸ ὑπουργεῖον.
- Διάλογοι δὲ ἤκούοντο σποράδην.
- Θὰ βγῆ ὁ κουφὸς ἢ θὰ τοῦ σπάσωμε τὰ τσάμια.
- Ἐβγα, κύρ βασιλέα, πρὶν ἀκούσης καὶ γιὰ σένα τὸ κ α τ ω.
- Ἦ κυρὰ Ἀμαλία θὰ τοῦ φᾶῃ τὸ κεφάλι.
- Κουφέ, ἐβγα!
- Νὰ πάῃ ἐπιτροπὴ ἀπάνω.

Ἄκουω Συνδιάσκεψι καὶ τούρτουρας μὲ πιάνει, δὲν ξέρω πὼς μοῦ φαίνεται ὁ κόσμος καὶ θαρρῶ, πὼς κί ἄλλο νέο ζήτημα Ἑλληνικὸ ἐφάνη, καὶ μὲ τὸ νοῦ μου ἔρχομαι ἑστὸν πρῶτό μας καιρῷ. Κί αὐτὴ νομίζω πὼς γιὰ μὰς τοὺς Ἕλληνας θὰ γίνῃ, καὶ ἕνας κρύος ἰδρωτας τὰ κόκκαλά μου λύνει.

Θαρρῶ πὼς νέος πόλεμος τοὺς Ἕλληνας προσμένει, πὼς πάλι θὰ ἀδειάσουνε τοῦ κράτους τὰ Ταμεῖα, νομίζω πὼς κί ὁ βασιλεὺς ἑστὸ **Τεμπελχὸφ** πηγαίνει νὰ στείλῃ διατάγματα γιὰ τὴν ἐπιστρατεία. Θαρρῶ πὼς πάλι θούρια καὶ κουμποριαὶς θ' ἀρχίσω, πὼς πάλι θὰ στρατωνισθῶ καὶ θὰ λογχομαχίσω.

Θαρρῶ πὼς ἀρματόνονται τοῦ Μπούμπουλη οἱ στόλοι, θαρρῶ πὼς ὁ Γλυκίτατος ἀστράφτει καὶ βροντᾷ, κί ὁ κύριος Θεόδωρος πὼς φεύγει γιὰ τὴν Πόλι μὲ ὅλα τὰ παράσημα καὶ μὲ τὰ τρικαντὰ. Καὶ τοῦ Ροντήρη ἔξαφνα κυττάζω τὸ στεφάνι νὰ κατεβαίνει ἰστὴ γυμνὴ κορφή τοῦ Δεληγιάννη.

Ἦ! τί καλά, ἂν πήγαине ὁ Δεληγιάννης πάλι! ναὶ μὲν, ἐμεῖς δὲν ἔχομε ἰστὴν Αἴγυπτο συμφέρον, ναὶ μὲν, οἱ Ἀγγλοὶ τρώγονται, οἱ Τούρκοι καὶ οἱ Γάλλοι, ἀλλ' ὅμως πᾶτησαν κί ἐκεῖ οἱ πόδες τῶν πατέρων. Καὶ ἔπρεπε γιὰ μιὰ μικρὴ ἐνθύμησι ἐκείνων νὰ πάῃ κί ὁ **Ἡμέτερος**, καθὼς ἑστὸ Βερολίνον.

— Καὶ πράγματι ἢ ἐκ τοῦ Ράλλη, Φιλήμονος, Χοῖδα καὶ ἄλλων ἐκ φοιτητῶν ἐπιτροπὴ, κληθεῖσα παρὰ τοῦ βασιλέως, ἀνῆλθε τ' ἀνάκτορα.

- Ὁ βασιλεὺς μετὰ τῆς βασιλείσεως τεταραγμένοι ὑπεδέχθησαν αὐτοὺς φιλοφρόνως.
- Ὁ βασιλεὺς ἐρωτᾷ ψυχρῶς.
- Τί ὁ λαὸς μου κάτω βοᾷ; τί θέλει; Πρὸς τί ἢ τὴν ταραχὴ;
- Βασιλεῦ, ἀπαντᾷ ὁ Φιλήμων, ὁ λαὸς ἐκακώθη παρὰ τοῦ στρατοῦ ἐν τῇ ἐξασκήσει μιᾶς τῶν συνταγματικῶν ἐλευθεριῶν του, καὶ ζητεῖ ἰκανοποιήσιν.
- Καὶ αὐτὴ ποία;
- Ἦ παραιτησις τοῦ ὑπουργείου σας.
- Καὶ τοῦτο δὲν τὸ θεωρεῖτε ὡς τραχύτητα;
- Παρανομεῖ.
- Καλλίστα, ἀφοῦ ὁ λαὸς μου τὸ θέλει, θὰ γίνῃ. Ἀνακοινώσετε τοὺς λόγους μου τούτους κάτω καὶ εἰπέτε νὰ διαλυθοῦν ἡσύχως.
- Θέλομεν ὑπουργεῖον φιλελεύθερον.
- Θὰ γίνῃ. Ἐχστε νὰ ὑποβάλετε πρόσωπα;
- Ὅχι! ζητοῦντες τὴν ἐφαρμογὴν τοῦ Συντάγματος, διέκοψεν ὁ Χοῖδας, ἐννοοῦμεν πρῶτοι πάντων νὰ σεβασθῶμεν τὰς διατάξεις αὐτοῦ. Ὁ βασιλεὺς κατὰ τοῦτο διορίζει καὶ παύει τοὺς ὑπουργοὺς του, ἡμεῖς ὅθεν οὐδό.

Ἄν στείλαμε—θὰ ἔλεγε—'στὴν Αἴγυπτο τὸ στόλο, μὰ κατὰ λάθος ἔγινε τὸ κίνημα αὐτό· δὲν 'θέλαμε νὰ παίζουμε εἰς τὴν Εὐρώπῃ ῥόλο, οὔτε ν' ἀποβιβάσουμε 'στὴν Αἴγυπτο στρατό. Εἰξεύρετε πῶς ἡ Ἑλλάς τὴν ἡσυχία θέλει, καὶ οὔτε γιὰ τὴν Αἴγυπτο, οὔτε γιὰ σὰς μᾶς μέλει.

Ἐντιμε λόρδε Δούρφεριν, Χάτσφελ, Τισσώ κ' οἱ ἄλλοι, ὦ! μὴ παρεξηγήσετε τὸ θῆμα μᾶς αὐτό· ἡ ζέστη μᾶς ἐκτόπησε βαρειά εἰς τὸ κεφάλι, καὶ τώρα τὴν συγγνώμην σας μὲ δάκρυα ζητῶ. Γελάσετε 'στὴ ζευσεκιά τῶν φίλων σας Ἑλλήνων, κ' ἂν θέτε, παρκιτούμεθα κ' ἀπὸ τὸ Βερολίνον.

Ἀνάθεμά σε, Ἀραμπῆ, Ἀράπη, μοῦργο, μπόγια, ποῦ νέα Συνδιάσκεψι μᾶς ἔβγαλες 'στὴ μέση· ἐσὺ μᾶς ἀνεστάτωσες μὲ τᾶγριά σου λόγια, κ' ὅμως δὲν ἔβρισκεται κανεὶς νὰ σὲ ἀλυσσοδέσῃ. Ἀνάθεμά σε, Ἀραμπῆ, καὶ τρεῖς ἀνάθεμά σε, κρεμάσου, πνίξου, φρένιασε, μὰ ἐπὶ τέλους σκάσε.

SOURIS.

ΚΑΡΑΜΕΛΑΙΣ

Ὁ κύριος Γιαννίσσης γεροντοπαλλήκαρο μεταβαίνων δι' ὀλίγας ἡμέρας εἰς Αἴγινα λέγει εἰς τὸν ὑπηρετὴν του: — Μιχάλη, ἂν ἔλθῃ ὁ φίλος μου Κώστας καὶ μὲ ζητήσῃ πέ τοῦ πῶς θὰ ἐπιστρέψω τὴν ἄλλη τετάρτη.

ως δικαιούμεθα νὰ παρέμβωμεν εἰς τὰς βασιλικὰς προνομίας.

— Ἐχει καλῶς, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς, σὰς εὐχαριστῶ διὰ τὰ συνταγματικὰ σας φρονήματα.

Παρενέθη τότε καὶ ἡ Ἀμαλία, μὲ τὸ βασιλικόν της ἐκεῖνο ὄφος, τὴν ἀληθῆ ἀξιοπρέπειαν τὴν γυναικείαν εὐγένειαν, τὴν Ἀμαλίσσειον ἀδρικότητα καὶ μειδιδῶσα ἠρώτησε:

— Καὶ δυνάμεθα, ἂν μᾶς τὸ ἐπιτρέπετε, κύριοι φοιτηταί, ὑπὸ ποίους ὄρους, ἐννοεῖτε νὰ σχηματισθῇ τὸ νέον ὑπουργεῖον, ἀφοῦ ἔχετε τὴν καλοσύνην ν' ἀφήσητε εἰς τὴν Α. Μ. τὴν ἐκλογὴν τῶν προσώπων, κατὰ τὸ σύνταγμα μᾶς;

Ἐβήκες Ράλλα, Ἐβήκες Φιλήμονα καὶ Χοιδᾶ νὰ μὴ ἀπαντήσουν ἀμέσως ὅπως δεῖ, χρῆ καὶ πρέπει.

— Θέλωμεν, εἶπεν ὁ τελευταῖος, βασίλισσα, καὶ τοὶ πρὸς τὸν βασιλέα ἀποτεινόμεθα, τὸ νέον ὑπουργεῖόν σας ν' ἀπαρτίζεται ἐκ προσώπων ἐλευθέρων τὸ φρόνημα. Ἐξ ἂν δρῶν θέλωμεν, — καὶ ὀμιλοῦμεν ἐξ ὀνόματος τοῦ κἀτωθι τῶν ἀνακτόρων λαοῦ, — λαοῦ, νοῦντος νὰ ὑπερασπίσῃ τὰ δικαιώματά του, ὅπως καὶ ἄλλοτε, λαοῦ ζητοῦντος νὰ ἴηαι ὅλα ἴδικά του, λαοῦ, τέλος, ὡς ἡμᾶς. Δὲν ἀδικοῦμεν τὸν βασιλέα μᾶς...

— Καὶ ἂν δὲν ἔλθῃ, ἀφεντικὸ, τί νὰ τοῦ πῶ;

Προχθὲς βλέπω τὸν φίλον μου Ν. κρατοῦντα τὴν χεῖρα ἐνὸς ἀχρείου ἐμπορομασίτου

— Πῶς; τοῦ λέγω, τοῦ δίδεις καὶ τὸ χεῖρ σου;

— Αἰ φίλε μου, ἐν ᾧ τοῦ μιλῶ τοῦ πιάνω τὸ χεῖρ... γιὰ νὰ μὴν τὸ χῶσῃ μὲς 'ς τὴν τζέπη μου.

— Τ' ἀγαπᾶς τὰ βερύκοκκα;

— Τρομερά· ἀλλὰ δὲν τὰ τρώγω.

— Γιατί;

— Γιατί ὁ ἐξαδελφός μου ἔφαγε πέρυσι καὶ μετὰ μίαν ὥρην ἀπέθανε.

— Ἀπὸ τὸ στομάχι του;

— Ὅχι· τὸν πέτησε ἓνα κάρρο.

Ὁ κρεοπώλης Σοφρᾶς ὅταν μεθᾶ συνειθίζει νὰ ὀμιλῇ πάντοτε περὶ λόγου τιμῆς· προχθὲς λοιπὸν ἔλεγε τρικλιζων.

— Ἐγὼ, μπρὲ, στέκω 'ς τὸ λόγο μου.

— Μωρ' σὺ δὲν μπορεῖς νὰ σταθῆς στὰ πόδια σου ποῦ τὰ πατᾶς καὶ θὰ σταθῇ 'στὸ λόγο σου ποῦ δὲν τὸν πατᾶς; τῷ ἀπαντᾶ ἓν ἀνταμάκι.

Ἐνας Μενιδιάτης εἰσέρχεται προχθὲς εἰς τὸ καλλιτεχνικώτερον φωτογραφεῖον τῶν Ἀθηνῶν, τὸ ὁποῖον δὲν λέγομεν διὰ νὰ μὴ φανῇ ὅτι κάμνομεν ῥε κ λ ἄ μ α.

— Ἦλθα νὰ μοῦ φωτογραφῆσῃς τὸν πατέρα μου.

Ὁ φωτογράφος παρατηρεῖ κατόπιν του μὴπως ἔρχεται καὶ ὁ πατήρ.

— Ὄμιλεῖτε, διέκοψεν ὁ βασιλεὺς, εὐσχημότερον καὶ μὴ παραφέρεσθε.

— Ὁ βασιλεὺς εἶναι πάντοτε βασιλεὺς, ἀπήντησεν ὁ Φιλήμων, ὁ βασιλεὺς ἐνὸς Κράτους δὲν ἔχει ἀνάγκη τοῦ τίτλου τῆς Αὐτοῦ Μεγαλειότητος. Μεγαλειότης οὐδεμία ὑπάρχει. Καὶ ἡμεῖς, οἱ παριστάμενοι ἐδῶ ὡς ἀντιπρόσωποι τοῦ Πανεπιστημίου καὶ τοῦ λαοῦ, εἴμεθα, μεγαλειότητα, μεγαλειότητες.

— Καὶ τί θέλετε, μεγαλειότητα; ἠρώτησεν ἡ Ἀμαλία προσποιητῶς πλατὺν γέλωτα ἀφίσασα.

— Ἀπλευσίστατα πράγματα, βασιλεῦ, ἀπήντησεν ὁ Φιλήμων, σχεδὸν περιφρονητικῶς στρέφων τὸ μέτωπον πρὸς τὴν βασίλισσαν. Τὸ πρόγραμμά μᾶς εἶναι:— Ἡ σύστασις τῆς ἐθνοφυλακῆς, αἱ ἐλεύθεραι ἐκλογαὶ καὶ ὁ ὀρισμὸς τοῦ διαδόχου.

— Μόνον αὐτά; ἠρώτησεν ὡς ἀπαντῶν ὁ Ὄθων σαρκαστικῶς.

— Μόνον, βασιλεῦ.

— Καὶ διατί ζητεῖτε τὸν τοῦ διαδόχου καθορισμὸν, φοβεῖσθε μὴ φύγω;

— Ὅχι· μὴ σὰς διώξῃ ὁ λαός σας!

Ἦτο ὀδούριον ἡ ἀπάντησις αὐτῆ.

Ἡ Ἀμαλία ἐξηγέρθη ἀναφροροφουλισμένη, τὰ μάτια της ἦσαν κεραυνός, εἶχε γείνει θηρίον.